

CSATA UTÁN

— Tanasije Mladenovity —

Szabadság-menüt zabált a halál már,
 Azért ily rettegett, ilyen sötét a dal.
 Árvábbak ők az éhező madárnál, —
 Test testre hullva, szörnyű vérkazaral.

Mellettük ott ül egy asszony didergőn,
 Két gyermekét védőn borítja karja,
 Szél jajdul át a megrémült kiserdőn
 S árnyával az est mind betakarja.

Csak testre test. S mind görcsökbe rohannak
 A dermedt ujjak im, a gyáva égre fel,
 Ütemével az utolsó rohamnak
 S távolról rekedt-ágyú énekel.

Lezajlottak a pergő, vad, gyors csaták.
 Hullák: ember, lovak és néhány véres eb
 Rút, szörnyű körképét kibontja rád
 S az ember teste a legvéresebb.

Patak s harangok csengő hangja mozdul
 És a hang alatt ezer pirosló seb ég,
 Rőt keretét az ágyú dala ott, túl,
 Bezárja, mint ők, a rab ketrecét.

Borulj le erdő! Patak, ne mozdítsd köved meg,
 Csak lengesd színeid e feldúlt halmon át.
 Tiszteljétek — kit gépágyúval lövettek —:
 A jövő népnek minden bajnokát.

Fordította: ZELEY FERENC

Á L O M

Felébredt a Kisasszony. S ez valami különös ébredés volt. A mély álomból és halálos eszméletlenségből egyenesen a fehér, szélesrenyiit napba, amely sem nem virrad, sem nem alkonyodik, hanem szinte megkövülten fekszik a földön. Felébredt a Kisasszony s el akarta végezni apró reggeli dolgait, szokásait, de már az első lépéseknél elakadt. Minden nehezen és visszájára megy. Az az érzés kínozza, hogy egy megállapított időn túl aludt és valami fontos dolgot elmulasztott. Visszavonhatatlanul elmulasztott. Milyen nap is van ma? — kérdezte a Kisasszony. Már rég megvirradt és sietnie kell, de minden mozdulata lassú és fáradt, mint mikor vízen át vonszolja magát az ember s minden pillantása nehéz, mintha álomban lenne. S vajjon ez tényleg ébredés?